վրէժխնդրութեան գործիք կը պահէին փոփոխակի զոհելու համար: Արաբը սասունցի մը կը բերէր տանջանոք կը սպաննէր իւր լեռնականաց առջեւ, շուտ մը սասունցին տասն անգամ վրէժ կը հատուցաներ, եւ տասն արաբացի գլուխ Բուղայի բանակին մէջ կը նետուէր փոխարէն:

Ձօրքը կը քրթմնջէին, վասնզի ինչ օգուտ կար այդպիսի աղքատ լեռնականաց հետ պատերազմելեն, որ եթէ բոլոր լեռան էլ տիրէին՝ ոչինչ շահ չունէին այդ ժայռերէն: Պէտք էր ուրեմն, որ Բուղայ փոխէր զէնքը, գործածէր այն, որ շատ անգամ յաջողէր էր արաբաց ընդդէմ հայոց, պատգամաւոր մը կը հասնէր առ Յովնան՝ քաջ զօրավար խութեցուց, որ գայ ի հնազանդութիւն օրինաւոր իշխանութեան մեծ թագաւորին, իր հաւատքին սրբութեան վրայ երդմունքով կը հաստատէր թէ վնաս ամենեւին պիտի չի տեսնէր ոչ ինք եւ ոչ իւր լեռնականք, եւ թէ իրենց կրօնական ազատութեան ոչ ոք պիտի վնասէր՝ միայն թէ յանձն առնուին ապստամբութեան զէնքը թողուլ:

Երբ պատգամաւորը բերին եւ աչքերուն կապը վար առին, եւ նա տեսաւ սովորական մարդ մը՝ հագուած խութեցի ասուէ կապան, ժայռի մը վրայ նստած անշուք, նիզակը եւ վահանը ոտքին քով դրբած՝ չէր կրնար հաւտալ թէ Յովնան էր այդ մարդը, վասնզի իւր անունը Բաղդատ մինչեւ ամիրապետին ականջը հասած էր, եւ հիմա Բռնաշենի կոտորածեն վերջ բոլոր տաճկաց բանակը գիտէր եւ կը ճանչեր Յովնանի անունը: Իսկ խութեցի զօրավարը եւ ոչ գլուխ վերուց պատգամաւորին, երբ նա իւր բոլոր ճարտարախօսութիւնն ի գործ ածեց, այլ մինչեւ վերջը մտիկ ընելով, երբ վերջացուց խօսքը, գլուխը վեր առաւ եւ երկու կրակէ աչքեր պատգամաւորին վրայ բանալով, որ գնայ քանի մը քայլ ընկրկեցին. «Գնա՛, զրուցէ քու զօրավարիդ թէ խութեցիք թէպէտ միամիտ լեռնականք են, բայց տաճկաց խաբէութեանց եւ ստերդումնութեանց հաւտալու չափ յիմար չեն: Թէ Բագարատ եւ բոլոր հայ նախարարք եւ իշխանք մեր պարզամիտ խորհրդոց մտիկ ըրած լինէին եւ փոխանակ ձեր ստութեանց լսելու զէնքով պատերազմէին քաշութեամբ, ոչ անարգ կապանաց, ոչ տանջանաց, ոչ ուրացութեան չէին մատնուէր, եւ